Dan Popa
Iuda

Doamne, cum ai putut fi aşa? Ştii bine că ți-am slujit toată viața ca un câine credincios. Când m-ai rugat să adun toată mulțimea aceea la intrarea în Iuerusalim, ți-am împlinit dorința, deşi recunoaşte că nu a fost deloc uşor… Abia intrasem în cetate şi luasem legătura cu oamenii tăi, că soldații m-au şi arestat. Noroc cu Zavedei, care avea o cunoştință printre pretori romani, altfel în închisoare îmi putrezeau visele! Îngerii tăi, celebrii tăi îngeri, nimic n-au făcut şi Tu ştii bine asta, Doamne! Cu siguranță îți aminteşti cum ai venit special ca să-mi mulțumeşti, deşi ştii că nu asta aşteptam…

Nu vreau acum să mă leg de povețele Tale, care oricum nu mi-au adus decât certuri cu ai mei. Ai mei care Te-ar fi iubit dacă nu ai fi plecat trântind uşa în noaptea aceea în care îți spuseseră că nu Credința e totul pe lume, cât mai ales Modul în care crezi!

Dar, uite, recunosc că nu m-am aşteptat la aşa ceva din partea Ta, Doamne! Mi-ai spus că totul e de fapt o făcătură. Că trebuie să te dau pe mâna soldaților romani ca apoi oamenii Tăi să te salveze. Că însuşi Tatăl cel ceresc îmi cere prin Tine asta… Cum ai putut minți chiar aşa, Doamne… Iar eu te-am crezut, şi mi-am dus la îndeplinire rolul. Chiar şi atunci, în seara aceea, la Cină, când le-ai spus tuturor că te voi trăda, nu am spus nimic doar fiindcă Tu mi-ai cerut să fac aşa. Cu toate că tare multe aş fi avut să îți spun… Oricum, acum nu mai are rost!

Îți scriu acum doar ca să ştii că am să mă sinucid. Că de fapt, nu cred că mai pot avea încredere în Tine, iar sinuciderea mi se pare cea mai bună ieşire din situația asta! M-ai dezamăgit cumplit şi acesta e singurul mod în care cred că Te mai pot face să simți asta… Ştii desigur că atunci când părintele Vartolomeu a ars în piață cărțile ce cuprindeau cuvintele Tale, am fost singurul dintre toți care m-am aruncat în foc ca să-ți salvez Cartea. Sigur, n-am mai putut face nimic, dar voiam să îți arăt că eram singurul căruia chiar îi păsa de Tine! Cu toate că, văzându-te cum priveşti focul, mi s-a părut pentru prima oară că s-ar putea să mă înşel în privința Ta. Restul nu au fost decât confirmări…

Am să îți las cei 32 de arginți. Nu am nevoie de banii Tăi… De fapt, au rămas doar 30, căci doi i-am dat unui sărac. Cunoşti unde e locul Căpățânii… am să îi îngrop acolo… poți trimite pe oricine să ți-i aducă.

M-ai mințit şi nu am cum să Te pedepsesc decât sinucigându-mă! În rest, rămâi cu bine, Doamne! Şi fie ca măcar Tu să ai puterea să mai crezi

în minciunile oamenilor, dacă ei nu mai au tăria de a crede în adevărurile Tale…